

Riksdagen framlägga förslag till en arrendelag, så be-
skaffad, att den på ett tidsenligt sätt ordnar jordegares
och arrendatorers ömsesidiga rättsförhållanden.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 26 januari 1893.

Anders Olsson

från Luggude härad.

N:o 52.

Af herr **A. Olsson** i Ornakärr, *angående närmare föreskrifter
om sättet för utbetalning af nämndemän tillkommande
ersättning för inställelse vid brottmålsransakning i vissa
fall.*

Genom kongl. kungörelsen den 17 september 1851 är förordnadt,
att nämndeman skall ega tillgodonjuta ersättning af allmänna medel för
inställelse vid brottmålsransakning å tingstad, som i brottmål är gemensam
för flera härad och genom kongl. kungörelsen den 3 juni 1892 är förkla-
radt, att nämndeman jemväl eger af allmänna medel utfå ersättning för
biträde vid brottmålsransakning, som eger rum å urtima ting eller extra
rättegångsdag under lagtima ting, då gerningen, hvarom ransakas, föröfvats
inom det härad eller tingslag, för hvilket nämndemannen blifvit vald.

Huru denna ersättning skall komma nämndemannen tillhanda, derom
finnes ej uti dessa kongl. kungörelser något stadgadt. Ersättningen för
inställelse vid urtima ting eller extra rättegångsdag är så nyligen bestämd,
att om utbetalning af denna ersättning ingen erfarenhet kunnat vinnas.

Hvad åter angår den för inställelse vid gemensam tingstad i brottmål medgifna ersättning, lærer för densammas utbekommande nämndemännen vara hänvisade att, försedda med verifierade räkningar, sjelfve eller genom ombud lyfta ersättningarne å länets landtränteri, sedan räkningarne blifvit i landskontoret granskade och befunnits rigtiga. Förmodligen måste i fråga om ersättning för inställelse vid urtima ting eller extra rättegångsdag enahanda förfaringssätt ega rum. Detta medför dock för nämndemännen en extra utgift eller omkostnad, som inkräftar på den dem tillerkända ersättning, hvilken sålunda ej till fulla utgår i enlighet med författningarnes föreskrift. Nämndemännen måste för medlens utbekommande antingen vidkännas kostnad för resa till residensstaden eller utbetala arfvode och postporto till en kommissionär, som för dem besörjer denna angelägenhet. Rättelse härutinnan är således önskvärd och äfven af omständigheterna påkallad.

Enligt kongl. brevet till statskontoret den 2 februari 1877 är nämndeman äfvensom fjerdingsman, hvilken önskar att hos kronofogden i orten uppbära den ersättning, han enligt kongl. kungörelsen den 30 december 1863 eller den 17 maj 1867 eger utfå, berättigad att till denne tjänsteman ingifva sin kostnadsräkning, försedd med behörigt bevis om närvaron vid den förrättning, för hvilken ersättning begäres, hvarefter kronofogden åligger att, efter granskning af räkningen och sedan deri upptagna väglängd blifvit bestyrkt, utbetala det godkända beloppet och vid hvarje kvartals slut, eller förr om så erfordras, hos konungens befallningshafvande begära godtgörelse för hvad sålunda utgifvits.

På enahanda sätt borde lämpligen kunna tillvägagås vid utbetalning af de ersättningar, som för inställelse vid brottmålsransakningar blifvit nämndemän tillerkända jemlikt kongl. kungörelserna den 17 september 1851 och den 3 juni 1892.

Jag tillåter mig alltså vördsamt föreslå

att Riksdagen måtte besluta att till Kongl. Maj:t aflåta en skrifvelse, innefattande framställning,

att nämndeman, hvilken önskar att hos kronofogden i orten uppbära honom tillkommande ersättning enligt kongl. kungörelsen den 17 september 1851 för inställelse till tjänstgöring vid brottmålsransakning å en för flere härad gemensam tingstad i brottmål och enligt kongl. kungörelsen den 3 juni 1892 för biträde vid brottmålsransakning som eger rum å urtima ting eller extra rättegångsdag under lagtima ting, då gerningen,

hvarom ransakas föröfvats inom det härad eller tingslag, för hvilket nämndemannen blifvit vald, må till denne tjänsteman ingifva sin kostnadsräkning, försedd med behörigt bevis om närvaron vid det tingsammansträde, för hvilket ersättning begäres; åliggande det kronofogden att efter granskning af räkningen och sedan deri upptagna väglängd blifvit bestyrkt tillstålla nämndemannen det godkända beloppet och vid hvarje qvartals slut eller förr, om så erfordras, hos konungens befallningshafvande begära godtgörelse för hvad sålunda blifvit utbetaldt.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 26 januari 1893.

Anders Olsson.